

giver ansøgning i det første land, han ankommer til, som har undertegnet konventionen.

Hvis en person skal indgive ansøgning i det første land, hvortil han ankommer, har det betydning for asylbehandlingen i Danmark, hvis en flygtning f.eks. rejser gennem lande som Tyrkiet, Grækenland, Italien, Schweiz og Tyskland inden ankomst til Danmark, idet samtlige nævnte lande har undertegnet flygtningekonventionen. Asylansøgning skulle i så fald have været indgivet i et af disse lande.

Faktisk har samtlige lande omkring Danmark undertegnet konventionen, og personer, der gennemrejser disse lande inden ankomst til Danmark, burde derfor have indgivet asylansøgning dér. Det er spørgerens opfattelse, at de personer, der gennemrejser en lang række af konventionslande inden ankomst til Danmark, må have en klar bagtanke med først at ville indgive asylansøgning i Danmark. Det kan næppe være tilfældigt, at man som forfulgt i henhold til flygtningekonventionen gennemrejser mange lande, der giver asyl i henhold til konventionen, men først indgiver asylansøgning i Danmark.

Hvis ikke der eksisterer en sådan pligt, er det spørgerens opfattelse, at udenrigsministeren bør arbejde for indførelse af en sådan praksis mellem de lande, der har tilsluttet sig flygtningekonventionen.

Svar (7/2 2000)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): FN-konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling (Flygtningekonventionen) indeholder en forpligtelse for deltagerstaterne til at beskytte konventionsflygtninge mod udsendelse til et land, hvor de pågældende vil være i risiko for forfølgelse af de i konventionen anførte grunde eller for at blive videresendt til et sådant land.

Flygtningekonventionen indeholder ikke en forpligtelse for en flygtning til at indgive ansøgning i det første konventionsland, han eller hun ankommer til og indeholder heller ikke en forpligtelse for det første konventionsland, hvori flygtningen indgiver ansøgning om asyl, til at yde flygtningen beskyttelse i overensstemmelse med Flygtningekonventionen, hvis en sådan beskyttelse vil blive ydet af et andet land, der er nærmere hertil.

EU-landene er alle forpligtede af Dublin-konventionen, der regulerer spørgsmålet om,

hvilket medlemsland der er ansvarligt for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i et af medlemslandene. Grundprincippet i konventionen er, at det er det medlemsland, der bærer hovedansvaret for ansøgerens tilstedeværelse på medlemslandenes område, der er ansvarligt for behandlingen af en asylansøgning. Herved sikres, at et og kun et EU-land er ansvarligt for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i et af EU-landene.

Indenrigsministeriet har derudover oplyst, at den danske udlændingelov, som andre landes lovgivninger, opererer med princippet om sikre tredjelande. Efter udlændingelovens § 48 a har en udlænding, der indrejser i Danmark og søger om asyl, således ret til at få sin asylansøgning behandlet, med mindre den pågældende kan ud- eller afvises efter udlændingelovens bestemmelser herom og udsendes til et land, hvor den pågældende ikke risikerer forfølgelse af de grunde, der er nævnt i Flygtningekonventionen, eller risikerer videresendelse til et sådant land. Bestemmelsen indebærer således, at der i praksis kan ske ud- eller afvisning af asylansøgeren til et sikkert tredjeland, som asylansøgeren er rejst igennem inden indreisen i Danmark, og hvor asylansøgeren kunne have indgivet ansøgning om asyl. Det er en betingelse, at det pågældende land ud fra en generel vurdering optræder i overensstemmelse med flygtningekonventionen og således ikke tilbagesender asylansøgere, uden at det efter en forsvarlig asylprocedure har kunnet lægges til grund, at der ikke i tilbagesendelseslandet er risiko for forfølgelse af de i konventionen nævnte grunde eller risiko for videresendelse til et sådant land.

Indenrigsministeriet har endvidere oplyst, at princippet om første asylland, der i Danmark er nedfældet i udlændingelovens § 7, stk. 3, vil kunne medføre, at der efter behandling af en asylansøgning meddeles afslag til en asylansøger, såfremt den pågældende allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller på grund af længerevarende ophold, derboende nære slægtninge eller andre tilsvarende forhold har nærmere tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

Som det fremgår ovenfor, findes der således internationale og nationale instrumenter, der giver adgang til at henvise konventionsflygtninge til et andet land, der er nærmere til at yde beskyttelse.